

[Albrechtsen]

ser. Det er selvfølgelig også vigtigt, hvem der bliver ansat i forskellige stillinger, men det er altså, hvad Det Radikale Venstre har fået reduceret det amtskommunale selvstyre til.

Ekstra Bladet har i dag lavet en oversigt over konsekvenserne for Københavns Amtskommune, og det er meget klar tale: det er fyrring af hundredvis af ansatte, det er øgede ventelister på sygehuse – og vel at mærke øgede ventelister ud over det lægeligt forsvarlige – det er sygehuse, som måske ikke nedlægges, men som i hvert fald skæres i strimler, og det er lukning af sociale institutioner. Det synes jeg er værd at trække lidt klarere frem i denne debat, for disse institutioner må ikke glemmes i debatten. Det er institutioner for de svageste blandt de svageste overhovedet i dette samfund. Det er institutioner for svært handicappede mennesker, som er uden mulighed for selv at forsvare sig, og hvis livsbetingelser i alle måder er underlagt andre menneskers bestemmelse.

Da staten afleverede et skandaløst nedslidt apparat i den statslige særforplejning til amterne, kom der endelig et vist løft. Jeg har selv set den store institution Brejning, som staten overlod til Vejle Amtskommune, og som Vejle Amtskommune i et vist omfang har fået løftet standarden på. Sådanne forhold vil vi ikke have tilbage, men det er det, der bliver konsekvensen. Det er noget, som jeg synes skal mere frem i debatten, for det er en forsvarsløs gruppe, man her kaster sig over, og hvis livsbetingelser man ødelægger. Det er et afgørende skridt væk fra velfærdsstaten, en ødelæggelse af det, som trods alt blev gennemført i løbet af 1970'erne, de forbedringer, der trods alt fulgte af udlægningen af institutionerne fra staten til amterne.

Nu kommer staten efter amterne, fordi de gjorde lige nøjagtig det, som var meningen med at udlægge forplejningen. Amterne gjorde lige nøjagtig det, som staten dengang sagde de skulle gøre, nemlig skabe ordentlige betingelser for de åndssvage og de handicappede. Man er ikke færdig med at løse den opgave eller burde ikke være færdig med den, men nu er man færdig med den, for nu bliver der ikke penge til at løse den.

Jeg synes, det er forhold, som kalder på meget stærke modforholdsregler ude omkring. Vi er enige om, at et mindre vidtgående udtryk end oprør ikke bør anvendes i denne forbindelse. Det eneste svar, der kan

være på dette her, må være et oprør og ikke alene et kommunalt oprør. Der må nødvendigvis komme et kommunalt oprør i forlængelse af dette her, fordi amtskommunernes forpligtelse, når det gælder f.eks. sygehuse, er at overholde det lægeligt forsvarlige. Det må være princip nr. 1, således at hensynet til skatteloft og andre ting kun kan komme i anden række.

Det betyder efter min opfattelse, at amterne ikke har anden mulighed end at opkræve de penge, de kan, i skatter og fortsætte en forsvarlig behandling af patienterne, så længe der er likviditet i kassen, hvorefter de må lukke, den dag kassen er tom, og meddele indenrigsministeren, at nu ophører det danske sygehuvæsæn.

Jeg kan ikke se, at det ville være forsvarligt, og jeg kan ikke se, at nogen kommunalpolitiker vil kunne tage ansvaret for at indrette sygehusafdelinger, hvor forholdene ikke er lægeligt forsvarlige. Derfor mener jeg, de må fortsætte og opretholde niveauet; de må simpelt hen lave budgetterne således, at disse nedskæringer ikke bliver gennemført, og så må de ligesom os andre sætte deres lid til, at der kommer en regering i løbet af få måneder, som er i stand til at lave hele grundlaget for den amtskommunale budgetlægning om fra bunden.

Nu kan der godt være en og anden amtskommune, hvor det oprør går lidt trægt, hvis det alene skal komme fra amtsrådssalen. Derfor tror jeg, man må se i øjnene, at det i denne sammenhæng i allerhøjeste grad bliver nødvendigt med et oprør, også uden for amtsrådssalene, dvs. blandt de ansatte og patienterne på institutionerne. Det er et oprør, der kan tage mange former, og aktioner og strejker kunne også komme på tale, ville jeg mene, hvis det var mig, der stod derude i den situation. Det bliver i hvert fald nødvendigt med et oprør i ordets egentlige forstand, for heller ikke sundhedspersonalet f.eks. kan være tjent med at skulle behandle patienterne under lægeligt uforsvarlige forhold; det kan man da ikke tage ansvaret for. Derfor må de, som har ansvarligheden dér, hvor den hører hjemme, nemlig over for patienterne, over for de svært handicappede, i hvert fald være deres ansvar voksne, og det ved jeg de også er.

VS vil naturligvis sammen med SF og Socialdemokratiet fortsætte bestræbelserne i